

הפרחים של אייבי נראתה לרבים בלתי מתאימה, לא הפריעה להם. אלה שטענו כי הגשת פרחים למצרים ביום-הכיפורים כמיהה כתודה לרוצחים ביום הזיכרון לנפילת אלפים ויש מאות חללים. נענו כי אין כמו יום-הכיפורים לשם הבעת סליחה ומחילה ותקווה לפתיחת היחסים הדישנים.

בסופו של דבר קיבל אייבי את דין מבקריו. הוא הפסיק את מגוועי ספינתו ביום-הכיפורים, הטיל וגוגן מחוץ למים הטרטוריאליים של מצרים והודיע כי כל הנמצאים על האונייה — אנשי הצוות ושיי שה עיתונאים ישראלים מלווים — שאיש מהם אינו דתי, בחרו לצום. היתה זו מעין הודעה עם שני העמים, שמועדי הצום שלהם חלים באותו יום עצמו.

אלא שכמו כל התוכניות היפות של

להיפך, הפרחים שעל סיפונה היו מיוצי דים למצריים.

בעצם הימים בהם עומדת אניה זרה להעביר בצינעה מיטען ישראלי בתעלת סואץ מהים-התיכון לאילת, עלול היה מסע-הפרחים של אייבי להעניק דרמטי ציה לנושא. דבר שסאדאת לא היה מעוניין בו.

אייבי אילץ את המצרים לסרב להתיר לו לעבור בתעלה, והפך את סירובם להפך גנתי. קשה לומר שאקט מעין זה היה בו כדי לסייע לעניין השלום. הוא איכזב תמיר מים רבים שהאמינו משום מה שהסדר הביניים מבשר כבר שלום וסחט מהמצרים צעד שעלול להתפרש כאנטיישראלי למרות שלא כוון להיות כזה.

לרוע מזלו של אייבי גנבה ממנו קבור צת הפידאיון הפלסטינית, שהשתלטה על

הפגנה בעד דרך מקורית להביע את הזדהותה עם מיכצעו של אייבי מצאה צעירה זו, שהביאה את הזר שלה בשחייה. רבים ליוו את פרוצדורם באיחולם תמימים לאייבי נתן: „הלוואי שתצליח להביא את השלום!”

הפגנה נגדית בין המאות שהביאו פרחים לאייבי, בלטה גם נערה עם שלט-מחאה, שבו ביטאה את מורת-רוחם של אלה שטברו כי בחירת יום-הכיפורים למיבצע, מהווה חילול זיכרם של חללי המלחמה.

אייבי וכוונותיו הטובות, עלתה גם תוכניתו זו על שירטון. בניגוד לכוונות הטובות היא השיגה גם הפעם מטרות הפוכות מאלו שהתכוונה להן.

מסע-הפרחים לפורט-סעיד

במצב זה, כאשר הבין כי יימנע ממנו לעבור בתעלה, ביקש אייבי להגיע לפחות לנמל פורט-סעיד, כדי לערוך שם את פסטיבל הפרחים. אפילו אם לא יינתן לאיש לרדת אל החוף, ביקש להטיל את הפרחים על סירות-המשמר שיתקרבו לספינתו. זרייה-הפרחים של אייבי שנישאו עם הגלים לחופי פורט-סעיד, לא היו לפיכך זרים על קיבוץ של התיקות הטובות. הם רק הוכיחו שביחסים העדינים הנרקמים באיטיות ובחשאי אין עדיין מקום לג'סט טוט ראותניות של אנשים בעלי רצון טוב. הרצון הטוב אינו יכול למלא את מקומה של התבונה הפוליטית.

היה ברור מראש כי המצרים אינם יכור לים להרשות מעבר בתעלת-סואץ לאניה המוזהה כישראלית, למרות שהיא מניפה דגל זר, שחלק מציוותה הוא ישראלי והי נושאת עמה עיתונאים ישראלים. בהסכמי הביניים התחייבה אומנם מצרים להרשות מעבר מיטענים ישראלים בתעלה, אבל ספינת השלום לא נשאה כל מיטען כזה.

נעמי לרר

אשת המיליונר היהודי-גרמני זיגפריד לרר, בימי-הזוהר שלה. נעמי, בעלת קלסטר אכסוטי, כבשה את ליבו של בעלה השני, לרר, כאשר היתה עדיין נשואה לגרמני אחר, אהרון רובין, שהתאהב בה כשביקר כתייר בתל-אביב. נעמי הצטיינה תמיד בלבוש מקורי ותכשיטיה הם מהיקרים ביותר.

חידה של 1000000 ל"י

מאת מרסל זוהר

נעים מזה של גילה. גילה לוי (בוכמן) התי- לוננה כי נשדדו אצלה תכשיטים בשווי 20 מיליון לירות, ואילו אצל נעמי לרר באו השוטרים לחפש אותם. נעמי היתה לבדה בבית. בעלה, המיליונר נר זיגפריד לרר, מנהל את העסקים שלו בגרמניה, וקופץ לתל-אביב מפעם-לפעם. השוטרים קיבלו לידהם את התכשיטים שנמצאו אותה שעה בדירה, ושאלו אם זה הכל. אשת המיליונר חובילה אותם אל הכספת שלה בבנק בתל-אביב, ועם כל הכבודה נסעו כולם למטה המישטרה. בדרך אמר אחד השוטרים לנעמי: „גילה לוי נמצאת כעת במטה. היא תוזה את התכשיטים. את רוצה לשבת בחדר סמוך, או שלא איכפת לך?” גילה לוי העדיפה לא לפגוש את נעמי לרר פניס-אלפנים, בנסיבות מצערות אלה. כעבור דקות אחדות חזרו השוטרים, והודיעו לנעמי כי גילה לוי טוענת שהתכשיטים אינם שלה. שוב נסעו הבלשים עם נעמי לרר לבנק, ואחרי-כך הביחה, להתויר את התכשיטים. שבוע ימים לאחר-מכן שוב הגיעו שלוש שות הבלשים אל דירתה של נעמי לרר: „באנו לעשות חיפוש. תני לנו את התכשיטים.”

חידת הבלשים של היחידה המר- כזית נעצרו בקומה השנייה של הר בית שברחוב שרת 43 בצפון תל-אביב. השעה היתה שמונה בבוקר ה-26 ביוני השנה. אשה נאה ושושנה, בחלוקי-בית, פתחה לפניהם את הדלת. „באנו לערוך חיפוש, בידינו צו ביתי מישטט”, הבהירו האורחים הבלתי-צפויים. היתה זו פגישתה הראשונה של נעמי לרר, אשת המיליונר היהודי-גרמני זיגפריד לרר, עם אנשי-המישטרה. בסלון המפואר בדירתה של נעמי, התיישבו שלושת הבלשים בכורסות הענר קיות, ואחד מהם אמר בפשטות: „באנו לקבל את התכשיטים של גילה לוי.” נעמי קפצה על רגליה: „אצלי? עינבו מייד את המקום! הנה הדלת!” אך מייד הבינה האשה הצעירה, כי למרות חוסר-אדיבותם של השוטרים, אין היא יכולה לסלק אותם מהבית סתם כך. מאוחר יותר, כעבור ימים אחדים, גילתה לה גילה לוי, רעייתו של המיליונר יוסף בוכמן, כי גם כלפיה ניסו השוטרים אותו תרגיל, כאשר אחד מהם אמר לה: „גו, איפה שמת את היהלומים? תני לי אותם!” גילה, בשעתה, התקשרה מייד לקצין בכיר במישטרה מחוז תל-אביב, והתלוננה. לחור קריה-מישטרה המתחכם נאמר להסתלק ולא להפריע לה יותר. אך מצבה של נעמי היה בהרבה פחות